

МЕТОДИ ФОРМУВАННЯ НАОЧНО- ПРОСТОРОВИХ КОМПЛЕКСІВ В ДИЗАЙНІ МІСЬКОГО СЕРЕДОВИЩА

Запорізька державна інженерна академія.кафедра МБГ

Анотація. У статті розглянуті методи формування наочно-просторових комплексів в дизайні міського середовища, а також фактори які відіграють значну роль у обґрунтуванні того чи іншого методів формування середовища.

Ключові слова: методи формування наочно-просторових комплексів, інженерні рішення просторових комплексів, залежність дизайну міського середовища, фактори формування просторових рішень.

Постановка проблеми. Тема органічного взаємозв'язку життєдіяльності людини та зв'язаних з тим просторових рішень підіймалася ще за часів римської імперії, тому не дивно що залежно від часу та місто знаходження ми бачимо динаміку змін не тільки просторових рішень, але і самих прийомів, методів, а іноді і взагалі підходу до організації міського простору. Об'єднує ж всі спроби людства у просторових рішеннях на протязі всіх часів – єдина мета: будь яке наочно-просторове рішення повинно відповідати вимогам людини у всіх сферах життєдіяльності, і ось тут ми підходимо до пріоритетів, яких вимагає суспільство.

Не випадково вище, ми доторкнулися до теми часу та місцезнаходження, тому що поняття комфорту у міському просторі, це доволі відносне поняття, яке завжди змінювалося за часом, і по різному приймається у різних кутках світу. Сьогодні, ми бачимо вражаючий вплив глобалізації на методи формування наочно-просторових комплексів в дизайні міського середовища. У масштабі країни ми бачимо що на методи формування міського середовища впливає економіка, та взаємодія між адміністративно-територіальними одиницями. Так, наприклад, великі держави із плановою економікою можуть дозволити собі будівництво міста починаючи із прокладки залізної-дорожньої гілки, та масових поставок залізобетонних конструкцій у доволі обмежений термін, що гарантує швидке формування наочно-просторових комплексів в дизайні міського середовища, які було визначено заздалегідь, ключовим у такому методі є те що мінімізується подальше втручання у сформоване просторове міське середовище, бо воно цілком відповідає всім функціям, включаючи діяльність, категорію населення, кількість транспорту і т.д. Якщо ж ми розглянемо методи формування наочно-просторових комплексів в дизайні міського середовища малого або великого міста, без попереднього планування, а яке складалося само собою в залежності від часу та форм діяльності, ми побачимо абсолютно інакші речі: як правило в таких містах не відбувається масштабних змін, а навпаки добре видно вплив багатьох методів формування наочно-просторових комплексів в дизайні міського середовища, прикладом таких міст є багато всесвітньовідомих історичних міст. Сьогодні, ключовим фактором на вибір методу формування міського середовища є функціональність середовища, на кінцевий результат формування простору також є колосальний вплив нових будівельних матеріалів і технологій.

Серед методів формування наочно-просторових комплексів в дизайні міського середовища, хотілося б виділити три класичні моделі міської структури: концентричну, секторну та багатоядерну. Всі ці три метода об'єднує те що причиною їх виникнення стали спроби людини відокремити промислові території від спальних та адміністративних районів міста. Кожен з цих методів має свої переваги та недоліки. Якщо більш детально розглянути питання вибору методів формування наочно-просторових комплексів, то ми побачимо що визначну роль відіграють відкриті просторові форми у місті. Сьогодні ми маємо просторові

форми які умовно розділено на три основні групи: партерний простір-спорудження, супутній простір, багатоцільовий простір. Оперуючи цими формами як інструментом, ми маємо змогу отримати сучасне місто, яке буде мати однаково гарні властивості як у практичному, так і у візуальному розумінні концепції сучасного міста.

Паркові зони на сьогодні, є прикладом поєднання багатьох методів формування наочно-просторових комплексів в дизайні міського середовища, привернути увагу саме до паркових зон хотілося б тому що динамічне та доволі густо населене сучасне місто вимагає від дизайнера, на відносно невеликій площині дати змогу комфортно відчувати себе людям різного віку та соціального статусу. Сучасною тенденцією в парках стало відокремлення одиночних елементів ландшафтного дизайну, створюючи «живі скульптури», що є повною протилежністю прийомам паркового ландшафту який використовувався раніше, де визначну роль відігравала масовість насаджень. Освітлення є також невід'ємною частиною сучасних методів формування простору, до речі із появою світлодіодних технологій, відчувається вплив на візуалізацію тих предметно-просторових комплексів, на які раніше не звертали увагу, причиною тому була елементарна недоцільність проводити лінію електропередачі до об'єкта для його освітлення в зв'язку із його віддаленням від пішохідної зони, цю проблему допомогли розв'язати сонячні елементи живлення та енергозберігаючі технології.

Окрім вище вказаних методах створення наочно-просторових комплексів, не слід забувати що природно-кліматичний район є одним з найвизначніших факторів утворюючих навколишнє середовище, у сучасному дизайні не рідка можна побачити використання існуючих природних форм ландшафту, що іноді створює ілюзію недоторканості та первинного вигляду елементів предметно-просторових комплексів.

Висновки.

Незалежно від обраного методу формування наочно-просторових комплексів в дизайні міського середовища, повинно пам'ятати що за кінцеву мету формування комплексів ми маємо задовільнити і зберегти баланс між існуючими ресурсами та потребами міського суспільства у всіх галузях життєдіяльності, іншими словами: зберігаючи функціональність, формування наочно-просторових комплексів в дизайні міського середовища повинні також забезпечувати і комфорт у місті.

Література:

1. Архітектура. Короткий словник-довідник. /За загальною редакцією А. П. Мардера. – К.: Будівельник, 1995. – 334 с.
2. М. Б. Бархин. Методика архітектурного проектування в системі архітектурного образования: уч. -метод. пособие для архит. вузов и факультетов. – М.: Стройиздат, 1969. – 224 с.
3. Книга об архітектуре. /сост. А. М. Журавлев и В. И. Рабинович. – М.: Знание, 1973. – 160 с
4. Гутнов А., Глазычев В.. Мир архитектуры: лицо города. – М.: Мол. гвардия, 1990. – 350 с.
5. Колпакова М.Р., Туманик Г.Н. електронний журнал «містобудування і архітектура: грані взаємозв'язку. «Архитектон: известия вузов» № 49 Март 2015 Режим доступу: http://archvuz.ru/2015_1/16
6. Архітектура СССР, 1955.